

Allah için olmak ve Allah için ölmek

İzmir / Pınarbaşı'ndan Habib Özaktaş: “Üstad Hazretleri ‘Allah için işleyiniz, Allah için görüşünüz, Allah için çalışınız’ diyor. Bu ne demektir? Allah’ın buna ne ihtiyacı vardır?”

BİZ ALLAH’IN KULLARIYIZ

Biz Allah’ın kullarıyız, mahlûkuyuz, masnuyuz, abdiyiz. Bizi yaratan, yaşatan, insan yapan, bize rızık veren, her duâmıza cevap veren Rabbimiz Allah’tan başkası değildir.

Kâinatın sahibi, bizim Sahibimiz, Sâni’imiz, Rabb’imiz, Hâlık’ımız, Râzık’ımız Allah’tır. Dolayısıyla bizim Allah için olmamıza, Allah için işlememize, Allah için çalışmamıza, Allah’ın rızası dairesinde hareket etmemize Allah’ın değil; bizim ihtiyacımız vardır. Çünkü:

1- İnsanı yeryüzüne halife olarak yaratan, melekleri insana secdeye memur eden¹ ve insanı ahsen-i takvîm üzere en üstün bir yaratılışla halk eden Allah’tır.² Böylesine bir üstünlükle insan, hareket ve yaşayışında Allah’tan başka hiçbir rızanın, hiçbir iradenin emri altına girmez. Nefsinin de emri altına girmez. Çünkü Allah’ın emri dışında hiçbir emir, hiçbir irade, hiçbir rıza, insan için boyun eğmeye lâyük değildir. Bu sebeple insan, Allah’ın rızasını kâinatta hiçbir şeye değişmez.

2- Kur’ân insanı Allah için olmaya ve Allah için yaşamaya dâvet ediyor. “Onlar; başlarına bir musîbet geldiğinde, ‘Biz şüphesiz Allah için varız ve şüphesiz Allah’a döneceğiz’ derler.”³

3- Kur’ân insanın yaratılış gayesini Allah’ı bilmek ve O’na ibadet etmek olarak tayin etmiştir. Cenâb-ı Hak Kur’ân’da buyurmuştur ki: “Ben, cinleri ve insanları ancak beni tanıyıp ibadet etsinler diye yarattım.”⁴

HER ŞEY ALLAH DİYOR!

4- Gökte ve yerde ne varsa Allah’ın adını anıyor, Allah’ın adı ile başlıyor, Allah’ın adı ile işliyor. Allah’ın adı ile hareket ediyor. İnsanın kiler dışında hiçbir varlığın davranışında, hareketinde, işleyişinde hata, kusur, ihmalkârlık ve itaatsizlik

görülmez. Her şey saat gibi yorulmadan, bıkmadan, hata yapmadan kendisine yaratılıştaki verilen fitrî vazifesine koşuyor. İşte bu koşu Allah'ın adıyla başlıyor, Allah'ın adıyla devam ediyor, Allah'ın adıyla son buluyor. Kur'ân buyuruyor ki:

* “Yedi gökle yer ve onların içinde bulunan herkes Allah'ı tesbih eder. Hiçbir şey yoktur ki, Allah'a hamd edip O'nu tesbih etmesin. Lâkin siz onların tesbihini anlamazsınız. Şüphesiz O Halîm'dir, Ğafûr'dur.”5

* “Göklerde ne var, yerde ne varsa, her şeyin hakikî sahibi olan, her türlü noksandan münezze bulunan, kudreti her şeye galip olan ve hikmeti her şeyi kuşatan Allah'ı tesbih eder.”6

* “Göklerde ne var, yerde ne varsa hepsi Allah'ı tesbih eder. Her şeyin mülkü O'nundur. Her türlü hamd O'na mahsustur. O her şeye hakkıyla kadirdir.”7

ALLAH DİYEN SINIRSIZ BİR GÜÇ BULUYOR

5- Bediüzzaman yukarıdaki âyetleri tefsir sadedinde, her şeyin Cenâb-ı Hakkın namına hareket ettiğini, zerrecikler gibi tohumların ve çekirdeklerin başlarında koca ağaçları Allah namına taşıdığını, dağ gibi yükleri Allah adıyla kaldırdığını örnekleriyle beyan ediyor. Meselâ her bir ağaç “Bismillah” diyerek Rahmet hazinelerinin meyvelerinden ellerini dolduruyor ve bizlere tablacılık ediyor. Her bir bahçe “Bismillah” diyerek, Kudret mutfağında bir kazan oluyor; böylece çeşit çeşit pek çok muhtelif lezzetli yiyecekler içinde beraber pişiriliyor. Her bir inek, deve, koyun, keçi gibi mübarek hayvanlar “Bismillah” diyerek, Rahmet feyzinden bir süt çeşmesi oluyorlar ve bizlere Rezzâk namına en lâtif, en nazîf ve hayat kaynağı gibi bir gıdayı takdim ediyorlar. Her bir bitki, ağaç ve otların ipek gibi yumuşak kök ve damarları “Bismillah” diyerek, yani Allah namına, Rahman namına diyerek, yer altında sert olan taş ve toprağı delip geçiyorlar.

Bediüzzaman, bu ön bilgilerden sonra diyor ki: “Madem her şey manen Bismillah der, Allah namına, Allah'ın nimetlerini getirip bizlere veriyorlar. Biz dahi ‘Bismillah’ demeliyiz. Allah namına vermeliyiz. Allah namına almalıyız.”8

ALLAH DİYEN FENADAN KURTULUYOR, BEKA BULUYOR

6- Allah için olmak, Allah için yaşamak ve davranışlarımızda Allah'ın rızasını gözetmek, bu fani dünyada bizim için en büyük değerdir. Çünkü Allah için olursa insan beka buluyor. Fenadan, mahvolmaktan, yok olmaktan kurtuluyor.

Bu hususu Bediüzzaman şöyle ifade ediyor: “İnsan çendan fânidir; fakat beka için

halk edilmiş ve baki bir Zatın aynası olarak yaratılmış ve baki meyveleri verecek işleri görmekte tanzif edilmiş ve baki bir Zatın baki esmasının cilvelerine ve nakışlarına medar olacak bir suret verilmiştir. Öyleyse, böyle bir insanın hakikî vazifesi ve saadeti, bütün cihazatı ve istidadatıyla o Baki-i Sermedînin daire-i marziyatında esmâsına yapışıp, ebed yolunda o Bakiye müteveccih olup gitmektir.”9